

-2017-

SENTÈNCIA de 25 de setembre de 2003

**Consignació del deute: requisits.- Actes propis.
- Legitimació passiva**

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En els autes de núm. B-0681-5/2001, tramitats pel procediment abreuït en reclamació de quantitat, instats per la mercantil "AIGUA NATURAL TEIXIDÓ S.L." contra la "COMUNITAT DE PROPIETARIS DE L'EDIFICI LA MASSANA", en data 21 de febrer d'aquest any l'Hble. Batlle, actuant com a Tribunal Unipersonal, va dictar una Sentència en la qual va condemnar la Comunitat defenent a pagar la quantitat de 4.646,87 € *"amb els interessos legals meritats a comptar del retorn dels respectius càrrecs domiciliats i fins a la data de dipòsit a la Batllia de les quantitats per part de la Comunitat"*, i al pagament de les despeses processals causades.

II.- Disconforme la Comunitat defenent amb la Sentència anterior, va interposar contra ella aquest recurs d'apel·lació el qual ha estat substanciat en aquesta Sala d'acord amb les disposicions legals.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ.

FONAMENTS DE DRET

I.- La Sentència apel·lada condemna la Comunitat de Propietaris a pagar el subministrament d'aigua potable a l'edifici La Massana dels anys 1998, 1999 i 2000; i el primer greuge que la Comunitat addueix és que no té legitimació passiva per haver d'afrontar aquesta reclamació perquè les pòlisses del subministrament van ser contractades no per la Comunitat sinó individualment per

cada un dels seus membres ço que, al seu entendre, comporta la manca de legitimació passiva de la Comunitat.

L'Hble. Batlle va rebutjar amb encert (II CONSIDERANT) aquesta excepció amb un raonament que aquesta Sala comparteix. I encara s'hi pot afegir el també decisiu que els actes propis i fefaents de la mateixa Comunitat que consten en autes demostren de manera palesa la legitimació passiva d'aquesta Comunitat, ja que ella mateixa abans de ser citada a judici per l'escrit de l'actora de 7 de juny de 2001, havia consignat com a deutora, al seu nom, a la Batllia, les quantitats objecte de l'actual demanda (el 17 de març de 2001 va consignar les 252.480,-Ptes de l'any 1998 -com es veu al foli 110-; el 21 del mateix mes de març de 2001 les 256.800,-Ptes de l'any 1999 al foli 137, i el 30 d'igual mes de març també del 2001 les 263.520,-Ptes de l'any 2000 com consta al foli 147); i com que ningú pot anar contra els seus propis actes ni negar en el procés allò que amb anterioritat ja havia reconegut (Sentències d'aquesta Sala de 26 d'abril, 12 de juliol, 11 i 18 d'octubre de 2001, entre moltes altres) és clara la falta de tota base d'aquesta la al·legació del recurs.

II.- Tampoc és acceptable el segon greuge de la recurrent en què diu que *"no és cert que els pressupostos de la Comunitat preveïessin la despesa del consum d'aigua de la societat demandant"*. N'hi ha prou de veure aquells pressupostos (folis 207, 212, 217, 228 etc.) per constatar la incertesa de l'al·legació.

III.- Aquesta Sala ha dictat fins ara tres Sentències, totes de data 11 de juliol de 2002 (apel·lacions 021, 030 i 045 de 2002) en les quals ha resolt sengles assumptes iguals a l'ara enjudiciat entre la mateixa subministradora i altres usuaris per raó de la mateixa problemàtica; a allò argumentat allà per aquest Tribunal escau aquí remetre'ns per desestimar els restants arguments d'aquest recurs.

IV.- Els interessos legals que la Sentència del Batlle condemna pagar s'han de comptar, segons aquella resolució, des del retorn dels respectius càrrecs domiciliats **"i fins a la data del dipòsit a la Batllia de les quantitats per part de la Comunitat"**.

Cal assenyalar a aquest respecte, que la consignació judicial dels càrrecs respectius efectuada per la Comunitat demandada no podia ser considerada alliberatòria en aquest cas perquè les quantitats consignades no van ser posades a disposició de la part actora; i com què ni la Sentència apel·lada ni aquesta Sala han considerat correcte la negativa al pagament oposada per la Comunitat demandada, aquella consignació (no posada a la

disposició del creditor) no alliberava la deutora la qual, per tant, hauria de pagar els interessos legals fins el moment del pagament efectiu del capital, i no pas fins la data del dipòsit o consignació que la demandada va realitzar; però com que aquesta determinació de la Sentència "a quo" no ha estat objecte d'apel·lació, no es possible ara es menar aquest extrem de tal Sentència la qual, doncs, s'ha de confirmar íntegrament.

VI.- La desestimació del recurs comportarà la imposició al recurrent de totes les costes que ha causat.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

Desestimar aquest recurs d'apel·lació; confirmar la Sentència apel·lada; i imposar a la recurrent les costes del recurs incloent-hi els honoraris dels professionals de l'altra part.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-